

РЕШЕНИЕ

№ 1615

гр. Варна, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
 мл.с. Симона Р. Донева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Наталия П. Неделчева Въззивно гражданско дело № 20223100502065 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. №44458/30.06.2022г. на „ТРАНС ЛОГИСТИК 2017" ЕООД, ЕИК 204632024, представлявано от Пл.Ст.Н. - управител, със седалище и адрес на управление: с.Китка, община Аврен срещу решение №1454/16.05.2022г., по гр.дело №12944/2021г. по описа на ВРС. Жалбоподателят счита, че решението е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон, и е необосновано. Твърди, че е постановено в нарушение на основните начала на процесуалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което моли да бъде отменено, а на негово място да бъде постановено друго, с което предявените искове бъдат отхвърлени като неоснователни, както и да му бъдат присъдени направените съдебно- деловодни разноски за двете инстанции. Жалбоподателят излага, че макар и правилно да е квалифицирал предявените искове, първ. Съд неправилно ги е уважил, като е приел, че ответникът следва да докаже точното изпълнение на задължението си за заплащане на трудовите възнаграждения на работника, но е направил неправилен извод, че дължимите суми за трудовото възнаграждение на ищеца за периода от 25.03.2019 г. до

30.06.2019 г. не са заплатени, като се е позовал само и единствено на заключението на вещото лице, че липсват подписи върху платежните ведомости, без да са съобразени останалите, събрани в хода на съдебното производство писмени доказателства. Твърди, че съдът не е съобразил извънсъдебното изявление на ищеца, направено писмено и пред надлежен държавен орган -Дирекция „Инспекция по труда"-Варна, който осъществява цялостен контрол по спазване на трудовото законодателство и то по повод на негов сигнал от 19.07.2019 г. Като не е ценил представеното по делото признание от ищеца за неизгоден за страната факт, съдът е допуснал съществено нарушение на разпоредбата на чл. 175 от ГПК. На следващо място излага, че изпълнението на задължението за изплащане на трудово възнаграждение може да бъде доказано с всички писмени доказателства, а неизпълнението на задължението за точно оформяне на ведомостите за заплати няма гражданскоправни последици. Твърди, че съдът е приложил неправилно закона, тъй като е постановил решението си в противоречие с основните начала на правото, обичая и морала, което представлява друго основание за отмяната му- поради съществено нарушение на принципа за законност - чл.5 от ГПК. На следващо място се излага, че обжалваното решение е постановено при съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като съдът е изготвил доклад, който не отговаря на изискванията на чл.146 от ГПК. В нарушение на чл.146, ал.2 от ГПК съдът не е указал на страните за кои от твърдяните от тях факти не сочат доказателства. Дадените указания са бланкетни и от тях не става ясно дали страните следва да установят конкретни факти и обстоятелства, дали са ангажирали такиИ., респ. дали следва да ангажират други доказателства. Твърди се, че писмено заявление за едностранно прекратяване на ТПО на основание чл.327, ал.1, т.2 от КТ не е било подавано от Т. К. пред работодателя-ответник, нито на 01.07.2019 г., нито на 02.07.2019г., нито на която и да било друга дата. Представеното с исковата молба заявление за прекратяване на ТПО, поради неизплатени ТВ на работника противоречи на други писмени доказателства, приети по делото. Освен това, допуска, че коментираното заявление е изготвено едва след получаването на искането за обяснения по повод образуваното срещу него дисциплинарно производство поради неявяването му на работа. Счита, че съдебният акт страда и от необоснованост, тъй като липсва обсъждане на всички представени по делото доказателства, по отделно

и в тяхната съвкупност. В заключение се моли да се постанови решение, с което да се отмени постановеното решение на ВРС като неправилно, тъй като е постановено в нарушение на материалния закон, при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и при необоснованост и вместо него да се постанови друго, с което да се отхвърлят предявените от ищеца искове. Моли се за присъждане на направените съдебно-деловодни разноски.

Ответната страна чрез депозирания писмен отговор, оспорва изцяло въззивната жалба. Твърди, че решението е валидно, допустимо, правилно, законосъобразно и обосновано, поради което моли да бъде потвърдено, тъй като не са допуснати твърдяните от въззивника нарушения на материалния закон. Излага, че първ. съд не е извършил процесуални нарушения, а е постановил решението си след съвкупен анализ на събраните доказателства и при съобразяване на всички обстоятелства, установени по делото. ВъззИ.емият счита, че първ. съд не е допуснал процесуални нарушения във връзка с изготвянето на доклада, като от своя страна ответникът не е подал писмен отговор и не е изложил никакви твърдения. Счита, че са налице всички основания за уважаване на предявените искове, поради което и законосъобразно същите са били уважени в претендирания размер. По изложените съображения моли обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно като му бъдат присъдени направените по делото разноски.

След съвкупна преценка на всички събрани по делото доказателства, с оглед разпоредбата на чл. 235 от ГПК, съдът приема за установено следното:

Производството е образувано по обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 128, т. 2 КТ вр. чл.245 и чл. 221 от КТ, предявени от Т. К. срещу „Транс Логистик 2017“ ЕООД, ЕИК 204632024, за осъждане на ответника да заплати на ищеца суми както следва: за сумата от 1820 лева /след допуснато изменение на иска в о.с.з., на 20.04.2022г./, представляваща сбор от неплатените брутни месечни трудови възнаграждения, дължими за периода 25.03.2019г. – 30.06.2019г. на осн. чл. 128, т. 2 КТ, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението; 2. за сумата от 535,65 лева /след допуснато изменение на иска в о.с.з. на 20.04.2022г./, представляваща обезщетение за прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие по чл. 327, ал.1, т. 2 КТ, на основание чл. 221, ал. 1 КТ, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението; за сумата от 404,64 лева /след

допуснато изменение/ на правно основание чл. 245, ал. 2 КТ, представляваща сбор от дължимите мораторни лихви за забава върху незаплатените брутни месечни трудови възнаграждения, начислени за периода 01.05.2019г. – 03.09.2021г.; сумата от 109,21 лева /след допуснато изменение, представляваща мораторна лихва за забава върху обезщетението за прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие по чл. 327, ал.1, т. 2 КТ, начислена за периода 01.09.2019г. – 03.09.2021г. на основание чл. 86 ЗЗД. Ищецът твърди, че в периода 25.03.2019г. – 01.07.2019г. полагал труд в ответното дружество на длъжността „шофьор, тежкотоварен автомобил - 12 и повече тона" на основание сключен безсрочен трудов договор №022/25.03.2019г., с уговорено трудово възнаграждение в размер на 560 лева, платимо ежемесечно до края на месеца, следващ месеца за който се отнася. Ищецът излага, че от сключването на договора, работодателят не му е изплащал трудовите възнаграждения, нито е извършвал съответните плащания по общественото осигуряване, поради което на 01.07.2019г. ищецът подал заявление за едностранно прекратяване на трудовия договор на основание чл. 327, ал.1, т. 2 КТ, считано от 02.07.2019г. Излага, че въпреки надлежното упражняване на правото си по чл. 327, ал.1, т. 2 КТ, работодателят не му издал заповед за прекратяване на трудовия му договор на това основание, а вместо това, на 09.08.2019г. ищецът получил Заповед №013/26.07.2019г., с която на основание чл. 187, т. 1, пр. 3 КТ вр. чл. 188, т. 3 КТ му било наложено дисциплинарно наказание „уволнение". С влязло в сила Решение № 805/26.04.2021г. по в.гр.д. № 3688 по описа за 2020г. на ВОС, уволнението било признато за незаконно и отменено. Твърди, че работодателят все още не му е заплатил дължимите месечни трудови възнаграждения, както и дължимото обезщетение за прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в размер на БТВ за срока на предизвестията при безсрочно трудово правоотношение, поради което моли същият да бъде осъден да му ги заплати, ведно със законната лихва, както и да му бъдат присъдени направените разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответното дружество не е депозирало писмен отговор на исковата молба. В о.с.з. чрез пълномощника си оспорва предявените искове, като моли за отхвърлянето им и присъждане на разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адв. П., в качеството ѝ на процесуален представител на ищеца.

Съдът, като взе предвид предметните предели на въззивното производство, наведените в жалбата оплаквания, събраните по делото доказателства и приложимия закон, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата, по която е образувано настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК в правомощията на въззивния съд е да се произнесе служебно по валидността на решението, а по отношение на допустимостта – в обжалваната му част.

Обжалваното решение е постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, при спазване на законоустановената писмена форма, поради което същото е валидно.

Съдебният акт е постановен при наличието на всички положителни процесуални предпоставки за възникването и надлежното упражняване на правото на иск, като липсват отрицателните такива, поради което е и допустимо в обжалваната част.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т. 1 от ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми.

От приетия по делото Трудов договор № 022/25.03.2019г. и длъжностни характеристики, се установява, че на 25.03.2019г. между ответника „Транс Логистик 2017“ ЕООД, в качеството му на работодател и ищеца, е сключен безсрочен трудов договор, по силата на който ищецът е заемал длъжността „шофьор, тежкотоварен автомобил - 12 и повече тона" с уговорено трудово възнаграждение в размер на 560 лева.

Между страните липсва спор, че в процесния период -25.03.2019г. – 01.07.2019г. ищецът реално е полагал труд при ответното дружество.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза, изслушана в ос.з., проведено на 20.04.2022г., което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че за периода 25.03.2019г. – 30.06.2019г. са налице неизплатени на ищеца брутни месечни трудови възнаграждения в общ размер на 1820 лева.

От съдържанието на приетото по делото писмо от Дирекция „Инспекция по труда“ - Варна изх. № 20035997/20.05.2020г., ведно с приложена към същото молба – допълнение от 24.07.2019г. към жалба вх. № 19084845 от 19.07.2019г., подписана от ищеца, е видно, че ищецът заявява, че е получил трудовите си възнаграждения за периода от 25.03.2019г. – 10.07.2019г.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд достигна до следните правни изводи:

Предявените иски намираат правното си основание в разпоредбите на чл. 128, т. 2 КТ, чл. 221, ал. 1 от КТ, чл. 245, ал. 2 КТ и чл. 86 от ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 245 КТ, при добросъвестно изпълнение на трудовите задължения на работника или служителя се гарантира изплащането на трудово възнаграждение в размер 60 на сто от brutното му трудово възнаграждение, но не по-малко от минималната работна заплата за страната, като разликата до пълния размер на трудовото възнаграждение остава изискуема и се изплаща допълнително, заедно със законната лихва, като

работодателят е длъжен да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа в установените срокове.

От съвкупния анализ на събраните по делото писмени доказателства, се установява, че в процесния период 25.03.2019г. – 01.07.2019г. ищецът реално е полагал труд при ответното дружество поради което му се дължи заплащане на дължимото БТВ.

След се установи, че реално е полаган труд по така съществувалото трудово правоотношение, то съобразно разпоредбата на чл. 128 КТ, работодателят е длъжен в установените срокове да начислява във ведомости за заплати трудовите възнаграждения на работниците и служителите за положения от тях труд, както и да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа.

Съгласно разпоредбата на чл.270 ал.3 КТ трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост, или по писмено искане от същия – на негови близки или по банков път. При изплащане по ведомост, полагането на подпис от страна на получилия трудовото си възнаграждение работник удостоверява получаването на сумата.

Доколкото, ищецът, чиято е доказателствената тежест, е установил наличието на валидно трудово правоотношение, както и, че е изправна страна по договора, то в тежест на работодателя е да установи изпълнението на своето задължение по чл.128 КТ.

Тълкувайки разпоредбата на чл.270 КТ, се налага изводът, че трудовото възнаграждение се изплаща в предприятието, където се извършва работата, както и че може да бъде изплащано лично на работника/служителя по ведомост, или срещу разписка, или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. Законодателят е предвидил и възможност трудовото възнаграждение /отново по писмено искане на работника/ да бъде преведено на влог в посочената от работника банка. Изчерпателното изброяване на всички възможни начини за плащане на трудовото възнаграждение навежда на извод за императивност на цитираната правна норма, което респективно изключва възможността за други начини за погасяване на задължението на работодателя.

В молба – допълнение от 24.07.2019г. към жалба вх. № 19084845 от 19.07.2019г., по описа на Дирекция „Инспекция по труда“ – Варна ищецът заявява, че е получил трудовите си възнаграждения за периода от 25.03.2019г. – 10.07.2019г.

Съобразно разпоредбата на чл. 175 ГПК, направеното от страната признание на факт се преценява от съда с оглед на всички обстоятелства по делото. Следователно това признание, обективизирано пред Инспекцията на труда може да се възприеме като някаква индиция, но не и като безспорно доказателство за извършено плащане.

В о.с.з. пред ВРС с оглед изявленията на страните, е приетото за безспорно и ненуждаещо се от доказване по делото обстоятелство, че във

ведомостите за заплати за процесния период липсва подпис от страна на ищеца Т. З. К.,

От съвкупния анализ на всички, ангажирани по делото доказателства, настоящият състав намира, че работодателят, чиято е доказателствената тежест не установил чрез пълно и главно доказване реалното заплащане на дължимите трудови възнаграждения.

Поисканите гласни доказателства както пред ВРС, така пред настоящата са недопустими, на осн. чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК предвид разпоредбата на чл. 270, ал. 3 КТ, въвеждаща писмена форма за доказване на изпълнението на задължението на работодателя за заплащане на трудовите възнаграждения, а други допустими и релевантни таки. относно извършено плащане не са събрани по делото.

Доколкото по делото не се установи работодателят да е заплатил претендираните от ищцата суми и с оглед заключението на в.л неоспорено от страните и кредитирано от съда като обективно и компетентно изготвено, съдът намира, че искът с правно основание чл. 128 КТ е основателен и следва да бъде уважен изцяло, ведно със законната лихва върху възнагражденията, считано от датата подаване на исковата молба до окончателното им изплащане.

Съгл. чл. 128, т. 2 КТ работодателят следва да заплаща трудово възнаграждение в установените срокове, преди което основателна се явява и акцесорната претенция на ищеца за присъждане на сбора от мораторните лихви за забава върху незаплатените брутни трудови възнаграждения за месеците, включени в исковия период, начислени за периода от 01.05.2019г. /датата, следваща падежа на задължението за заплащане на трудовото възнаграждение за м. март 2019г./ до 03.09.2021г., която според заключението възлиза в общ размер на 404,64 лева.

По претенцията с правно основание чл. 221, ал.1 КТ, съдът съобрази следното:

Ищецът твърди, че едностранно е прекратил трудовото си правоотношение с ответника на 03.07.2019г. на осн. чл. 327, ал.1, т.2 КТ поради това, че последният не му е изплащал дължимите трудови възнаграждения.

Съгласно разпоредбата на чл. 221, ал.1 КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по [чл. 327, ал. 1, т. 2, 3 и 3а](#) работодателят му дължи обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение за срока на предизвестieto - при безсрочно трудово правоотношение.

От приложеното по дело Решение №260145/25.08.2020г., постановено по гр. д. № 14365/2019г. по описа на ВРС, потвърдено в тази част с Решение № 805 от 26.04.2021г. по в. гр. д. № 3688/2020г. по описа на ВОС, се установява, че влязло в сила решение е признато за незаконно и е отменено уволнението на Т. З. К., извършено със Заповед № 013/26.07.2019г., с която на основание чл. 187, т. 1, пр. 3 КТ вр. чл. 188, т. 3 КТ му е било наложено

дисциплинарно наказание „уволнение“. За да се произнесе в този смисъл, съдът е приел, че трудовото правоотношение между страните е било прекратено на 01.07.2019г., когато ищецът е връчил заявлението си за прекратяване на трудовото правоотношение на осн. чл. 327, ал.1, т.2 КТ на управителя на ответното дружество, поради което и наложеното в последствие дисциплинарно наказание на поражда правно действие, и съответно уволнението е незаконно.

По делото е прието като доказателство заявление от 01.07.2019г. от ищеца Т. З. К., адресирано до управителя на ответното дружество – работодател, с което ищецът уведомява работодателя, че считано от датата на подаване на уведомлението – 02.07.2019г. прекратява едностранно сключения между страните трудов договор, на основание чл. 327, ал.1, т. 2 КТ – поради неплащане на трудовите му възнаграждения.

Действително, по настоящото дело не са ангажирани от ищеца доказателства посоченото заявление да е достигнало до знанието на работодателя и съответно кога се е случило това.

Безспорно е също, че в Решение № 260145 от 25.08.2020г., постановено по гр. д. № 14365/2019г. по описа на ВРС и Решение № 805 от 26.04.2021г. по в. гр. д. № 3688/2020г. по описа на ВОС, с които съдът се е произнесъл по предявения от настоящия ищец срещу настоящия ответник иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, е прието, че „на 02.07.2019г. ищецът е предал на управителя на дружеството – ответник известие по реда на чл. 327, ал.1, т. 2 КТ“, и именно въз основа на така установеното, е направен извод, че трудовото правоотношение било прекратено едностранно от ищеца на осн. чл. 327, ал.1, т.2 КТ на 02.07.2019г. поради което работодателят не е могъл да прекрати същото с последващо издадената заповед №13/26.07.2019г.

Относно доказателствената сила на мотивите на влязъл в сила съдебен акт е даден отговор в [т. 18 от ТР № 1 от 4.01.2001 г.](#) на ОСГК на ВКС. Съгласно [т. 18 на ТР № 1/2001 г.](#) със сила на пресъдено нещо се ползва само решението по отношение на спорното материално право, въведено с основаниято и петитума на иска като предмет на делото. С решението съдът подвежда фактите под правната норма, и ги обявява в диспозитИ. като правни последици, които се ползват със сила на пресъдено нещо. Затова диспозитивът на решението, който [чл. 189, б. "г" ГПК](#) визира като констатация относно спорното право, представлява източника на силата на пресъдено нещо. Мотивите към решението според [чл. 189, ал. 2 ГПК](#) не са част от него.

Следва да се отбележи, че съгласно практиката на ВКС, мотивите нямат сила на присъдено нещо, но имат доказателствена сила, като силата на пресъдено нещо на диспозитИ. на решението и доказателствената сила на мотивите се различават. Докато СПН важи само относно спорното право между страните по делото и не може да се оборва инцидентно, то доказателствената сила важи относно фактите, потвърдени или отречени с мотивите, противопоставима е и на трети лица и може да се оборва инцидентно. Със СПН се ползва само решението, а с доказателствена сила-

мотивите / в този смисъл Решение № 57 от 27.02.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2736/2017 г., IV г. о., ГК/.

Предвид изложеното, и доколкото в цитираното по-горе Решение № 260145 от 25.08.2020г., влязло в сила в тази част, е прието, че ищецът е предал на управителя на дружеството – ответник известие по реда на чл. 327, ал.1, т. 2 КТ“ на дата 02.07.2019г., което е факт с правно значение, настоящият състав намира, че е обвързан от доказателствената сила на мотивите на предходното решение, и в настоящото производство следва да се приеме за безспорно установено, че считано от тази дата трудовото правоотношение между страните е било прекратено именно на това основание – чл. 327, а л.1, т.2 КТ- както е прието в предходното производство между същите страни именно по повод оспорване на основанието за прекратяване на трудовото правоотношение.

След като правоотношението е прекратено едностранно от работника поради забавянето от страна на работодателя изплащане на трудовото възнаграждение, то на осн. чл. 221, ал. 1 КТ последният дължи на ищеца обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за едномесечния срок на предизвестието, което според заключението на изслушана експертиза възлиза на 535,65 лева. По изложените съображения и този иск се явява основателен за претендираната сума, ведно с лихвата за забавеното □ изплащане.

Предвид изцяло съвпадащите изводи на настоящата инстанция с тези на първата, обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно в обжалваната част.

С оглед неоснователността на въззивната жалба, на въззИ.емата страна следва да бъде присъдени направените в настоящото производство съдебно-деловодни разноски, които съдът, предвид представения списък и доказателства, направеното възражение за прекомерност, материалния интерес и действащата към момента на сключването на договора Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, определя в редуциран размер на 425 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №1454/16.05.2022г., постановено по гр. дело №12944/2021г., в ЧАСТТА, с която „Транс Логистик 2017“ ЕООД, ЕИК 204632024, със седалище е адрес на управление: с. Китка, община Аврен, област Варна, Е ОСЪДЕНО да ЗАПЛАТИ на Т. З. К. , ЕГН *****, с адрес: ***** сумата от 1820 лева /хиляда осемстотин и двадесет лева/, представляваща сбор от неплатени brutни месечни трудови възнаграждения, дължими за периода 25.03.2019г. – 30.06.2019г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 03.09.2021г. до окончателното изплащане на задължението, на осн. чл. 128, т. 2 КТ; сумата от 535,65 лева /петстотин тридесет и пет лева и шестдесет и пет

стотинки/, представляваща обезщетение за прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие по чл. 327, ал.1, т. 2 КТ, ведно със законната лихва върху сумата, считано от – 01.12.2021г. до окончателното изплащане на задължението, на осн. чл. 221, ал. 1 КТ; сумата от 404,64 лева /четиристотин и четири лева и шестдесет и четири стотинки/, представляваща сбор от дължимите мораторни лихви за забава върху незаплатените брутни месечни трудови възнаграждения, начислени за периода 01.05.2019г. – 03.09.2021г., на осн. чл. 245, ал. 2 КТ.

В ОСТАНАЛАТА НЕОБЖАЛВАНА ЧАСТ решението е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА „Транс Логистик 2017“ ЕООД , ЕИК 204632024, със седалище е адрес на управление: с. Китка, община Аврен, област Варна, ДА ЗАПЛАТИ на Т. З. К. , ЕГН *****, с адрес: *****, сумата от 425.00 /четиристотин двадесет и пет/ лв. представляваща заплатено адв. възнаграждение на осн.чл.78 ал.3 вр. ал. 5 от ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____